

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ετησίᾳ δρ. 10.—

Ἑξάμηνος » 5,50

Τρίμηνος » 3,—

Ἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἑξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 12,50

Ἑξάμηνος » 6,50

Τρίμηνος » 3,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 20. Ἑξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1918

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 20

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Δὲν ἦταν σύνθημα. Οἱ δραπεταὶ τοῦ Νόρφολκ δὲν εἶχαν ἀκόμα καμμιά σχέσι μετὰ τὸ τίμιον νησί τοῦ Πέγκροφ.

Φοβερὸς κίνδυνος ἀπειλοῦσε λοιπὸν τοὺς ἀποίκους. Τὸ νησί μετὰ τὸ πρόχειρο ποταμάκι, μετὰ τὸ σίγουρον λιμανάκι, μετὰ τῆς τόσας τοῦ εὐκολίας, δὲν μποροῦσε παρὰ νάρρησιν στοὺς κακούργους. Ὁ τῶκαναν λημέρι, καταφύγιον καὶ ἀφοῦ ἦταν ἀγνωστο, γὰρ πολὺν καιρὸ ἴσως θὰ ἐξασφάλιζαν τὴν ἀτιμωρησίαν τους. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ πρῶτον ποῦ θάκταναν ὁ Μπόμπ Χάρβεϋ καὶ οἱ σύντροφοί του, θάταν νὰ σφάξουν τοὺς ἀποίκους, γὰρ νάχουν τὸ νησί μονάχοι τους. Ὁ Κύρος Σμιθ καὶ οἱ δικοί του δὲν θὰ μποροῦσαν οὔτε νὰ φύγουν, οὔτε νὰ κρυφθοῦν. Κ' ὅταν θάφρευε ἀκόμα ὁ Γ'οργ'ος, πάντα θάφινε μερικὸς ἀπὸ τὸ πλήρωμά του, νὰ ἐγκατασταθῶν στὸ νησί καὶ νὰ τὸν περιμένουν. Ὁ εἶχαν λοιπὸν νὰ πολεμήσουν οἱ ἀποικοὶ γὰρ τὴ ζωὴν τους, τὴν ἐλευθερίαν τους, τὴν ἰδιοκτησίαν τους, θὰ εὐρίσκοντο στὴν ἀνάγκη νὰ σκοτώσουν, νὰ ἐξοντώσουν ὅλους ἐκείνους τοὺς κακούργους, γὰρ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ χεῖρά τους. Ἀλλοιῶτα θάταν χαμένοι!

Αὐτὰ συλλογίσθηκε ὁ Ἀύρτων καὶ ἤταν βέβαιος, ὅτι τὰ ἴδια θὰ συλλογίζονταν καὶ ὁ Κύρος Σμιθ.

Ἡ ἀντίστασις ὅμως, καὶ στὸ τέλος ἡ νίκη, ἦταν δυνατή· Αὐτὸ ἐξαρτᾶτο ἀπὸ τὸν ὀπλισμὸ τοῦ βρικοῦ καὶ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ναυτῶν του.

Αὐτὰ ἐπρεπε νὰ μάθῃ ὁ Ἀύρτων μετὰ κάθε θυσιά καὶ ἐπειδὴ, μετὰ μιὰ ὥρα, ἡ φωνὴ καὶ τὰ τραγούδια ἀρχισαν νὰ λιγοστεύουν, — πρῶτον ποῦ μαρτυροῦσε ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ναῦτες εἶχαν βυθισθῇ στὸν ὕπνον τοῦ μεθυσιοῦ, — ὁ Ἀύρτων δὲν ἐδίστασε νὰ περάσῃ καὶ νὰ προχωρήσῃ στὸ κατὰστρωμα, ποῦ τὰ σβυσμέ-

να φανάρια τὸ εἶχαν ἀρίστην ἀεὶ σκότος βαθύ.

Ἐπρόσεχε νὰ μὴ σκουντᾷ τοὺς κακούργους, ποῦ ἦταν ξαπλωμένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ἔκαμε ἐστὶ τὸ γύρο τοῦ πλοίου. Ὁ Γ'οργ'ος εἶχε τέσσαρα κανόνια, ποῦ μποροῦσαν νὰ ρίχνουν σφαῖρες ὀκτῶ ὡς δέκα λιτρῶν. Τα κανόνια αὐτὰ ἦταν ὀπισθογεμῆ, νέου τύπου, εὐκολομεταχειρίστα καὶ ἀποτελεσματικά.

Οἱ ναῦτες, ὅσοι κοιμοῦνταν στὸ κα-

«—Τί γυρεύεις ἐδῶ;» (Σελ. 154, στ. 4.)

τάστρωμα, ἦταν καμμιά δεκαριά. Βέβαια ὅμως περισσότεροι θὰ κοιμοῦνταν κάτω. Ἀλλωστε, ἀπὸ τὸν θόρυβον ποῦ ἔκαναν πρὶν, ὁ Ἀύρτων ἐσυμπέρανε πῶς θάταν καμμιά πενήντα ἀνθρώποι μέσα στὸ βρικό. Δηλαδή ὀκτῶ φορές περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀποίκους! Ὅπωςδήποτε ὅμως, χάρις στὴν ἀφοσίωσι τοῦ Ἀύρτων, ὁ Κύρος Σμιθ δὲν ὤμνε ἀνοικτός, θὰ μάθαινε τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐχθρῶν του καὶ θάπαρνε τὰ μέτρα του.

Ὁ Ἀύρτων δὲν εἶχε τώρα νὰ κάμῃ

ἄλλο, παρὰ νὰ βγῇ στὴν ξηρὰ καὶ νὰ πληροτορήσῃ τοὺς συντρόφους του. Ἐτοιμάσθηκε λοιπὸν νὰ γυρίσῃ στὴν πρῶρα καὶ νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα ἥρωϊκή· Δὲν εἶχε πῆ, ὅτι θάκανε παραπάνω ἀπὸ τὸ χρέος του; Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴν του, ἀλλὰ νὰ σώσῃ τὸ νησί καὶ τοὺς κατοίκους του. Ὁ Κύρος Σμιθ δὲν θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ νηυσταθῇ σὲ πενήντα κακούργους, ὀπλισμένους μετὰ τέτοια ὄπλα. Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, ποῦ τὸν εἶχαν σώσῃ, ποῦ τὸν εἶχαν ξανακάνῃ τίμιον ἄνθρωπον, ποῦ τοὺς χρεωστοῦσε τὰ πάντα, θὰ σφάζονταν ὅλοι, τὰ ἔργα τους θὰ καταστρέφονταν καὶ τὸ νησί τους θὰ γίνονταν λημέρι ληστῶν! Καὶ κατὰ βάθος, ποῖός ἦταν ἡ αἰτία; Αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ Ἀύρτων. Γιατί ὁ Μπόμπ Χάρβεϋ, ὁ πρῶτος σύντροφός του, δὲν ἔκαμε ἄλλο, παρὰ νὰ βάλῃ σὲ πρᾶξι τὰ σχέδιά του. Αὐτὴ ἡ σκέψις τὸν ἐγέμισε φρίκη καὶ τὸν ἐστήριξε στὴν ἀπόφασίν του: Naί, θανάτιναζε στὸν ἀέρα τὸ βρικό μετὰ ὅσους εἶχε μέσα. Στὴν ἐκρηξὴ θὰ χάνονταν καὶ αὐτός, θὰ ἔκανε ὅμως τὸ χρέος του.

Ἦταν εὐκολὸ νὰ φθάσῃ στὴν πυριτιδαποθήκη, ποῦ βρισκεται πάντα στὴν πρῶρα τοῦ πλοίου. Κι' ἔνα πλοῖο πειρατικὸ δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ἔχῃ ἀρθρον πυρίτιδα. Θάθανε λοιπὸν μιὰ σπίδα, γὰρ νὰ τὸ καταστρέψῃ σὲ μιὰ στιγμὴ.

Μετὰ μεγάλη προφύλαξιν, ὁ Ἀύρτων χῶθηκε στὸ ὑπόστρωμα, γεμάτον μεθυσμένους ποῦ κοιμοῦνταν βαρεῖα. Ἐνα φανάρι ἦταν ἀναμμένο στὴν βεσὶ τοῦ μεγάλου καταριοῦ καὶ ἐκεῖ κοντὰ ἦταν κρεμασμένη μιὰ ὀπλοθήκη μετὰ λογιῶν ὀπλα.

Ὁ Ἀύρτων ἐκρέμασε ἕνα ρεβόλβερ γεμάτον. Δὲν τοῦ ἐχρειάζετο τίποτ' ἄλλο γὰρ τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς. Ἐπροχώρησε λοιπὸν πρὸς τὴν πρῶρα, γὰρ νὰ φθάσῃ κάτω ἀπὸ τὸ κάσσορον

του βροχίου, όπου βέβαια θα ήταν ή πυριτιδαποθήκη.

Σ' εκείνο όμως το υπόστρωμα, σχεδόν σκοτεινό, ήτο δύσκολο να προχωρή, χωρίς να σκουντά ή να πατά κοιμισμένους. Τότε αντηχούσαν βροσιές και βλαστήμιες φρικτές κι' ο "Αύρτων, πολλές φορές, αναγκάσθηκε να σταματήσει και να κυνθί. "Επιτέλους έφθασε στον ξυλότοιχο που έχωριζε το διαμέρισμα της πρώρας και στην πόρτα που θα ήταν βέβαια της αποθήκης.

Τη βρήκε κλειστή μ' ένα σύρτη και μ' ένα λουκέτο. "Επρεπε να την παραβιάση, — πράγμα δύσκολο να γίνει χωρίς κρότο. "Ο "Αύρτων όμως είχε δυνατά χέρια και σε λίγο ο σύρτης τινάχθηκε κι' η πόρτα άνοιξε... Τήν στιγμή εκείνη ένα χέρι έπεσε στον ώμο του "Αύρτων.

— Τι γυρεύεις εδώ; ρώτησε με τραχεία φωνή ένας άντρας ψηλός.

Και με άλλο χέρι, έρριξε στο πρόσωπο του "Αύρτων το φως ενός φαναριού.

Ο "Αύρτων, στο φως εκείνο, γνώρισε άμέσως τη μορφή του παλμού του συντρόφου, του Μπόμπ Χάρβεϊ. Αυτός όμως δεν έγνώρισε τον "Αύρτων, που πρό πολλού τον θεωρούσε πεθαιμένο.

— Τι έκανες εδώ; Ξαναρώτησε ο αρχιπειρατής, άρπάζων τον άγνωστο από τη ζώνη του πανταλονιού του.

Χωρίς ναποκριθή λέει, ο "Αύρτων έσπρωξε δυνατά τον Μπόμπ Χάρβεϊ και προσπάθησε να χωθή στην πυριτιδαποθήκη. Μία πιστολιά στον σωρό των βαρελιών αυτών και θα τελείωναν όλα!

— Παιδιά! βοήθεια! έφώναξε τότε ο καπετάνιος.

Με τη φωνή, ξύπνησαν δυο-τρεις πειρατάι, τινάχθηκαν όρθιοι, έπεσαν άπάνω στον "Αύρτων κι' έπροσπάθησαν να τον κρατήσουν. "Ο δυνατός όμως "Αύρτων έξέφυγε τάγκιλισμά τους και με δυο πιστολιές έρριξε κάτω τους δυο. Μόνο δεν μπόρεσε ναποφύγη μία μαχαίρια που τον πλήγωσε στον ώμο.

Είδε τότε, ότι δεν ήταν πια δυνατό να εκτελέσει το σχέδιό του. "Ο Μπόμπ Χάρβεϊ είχε ξανακλείσει την πόρτα της αποθήκης και στο υπόστρωμα γίνονταν ένας θόρυβος, που μαρτυρούσε γενικό το ξύπνημα των πειρατών. "Ο "Αύρτων έπρεπε να γλυτώσει από εκεί, για να πολεμήση ύστερα στο πλευρό του Κόρου Σμιθ. Και δεν του έμεινε άλλο, παρά ή φυγή.

Ήταν εύκολο όμως να φύγη; "Αδιάφορο! με κάθε τρόπο έπρεπε να γυρίσει στους συντρόφους του και, αφού δεν μπόρεσε ναγατινάξη τους έχθρους, να τους πη τουλάχιστο πόσοι και ποιοι ήταν...

Είχε ακόμη τέσσερες σφαίρες στο ρεβόλβερ του. "Ερριξε της δυο. «Α μία έπληγωσε τον Μπόμπ Χάρβεϊ, άλλα όχι βαρειά. Μία στιγμή, οι πειρατάι άπισθοχώρησαν να φυλαχθούν. Κι' έπωφελήθηκε ο "Αύρτων για να τρέξη ως τη σκάλα και νανεβή στο κατάστρωμα.

Περνώντας από το φανάρι, το έσβυσε με μία κοντακιά και έγεινε σκοτάδι βαθύ, που θα εύκόλυνε την φυγή του.

Δυο-τρεις πειρατάι καθέβαιναν την ίδια στιγμή από τη σκαλίτσα. "Ο "Αύρτων πυροβολεί για τέταρτη φορά και ρίχνει στα σκαλοπάτια τον ένα. Οι άλλοι, παραβρισμένοι ακόμα, δεν μπορούν να καταλάβουν τι συμβαίνει, τους πιάνει πανικός και φεύγουν στα τέσσερα. "Η σκάλα είχε τώρα ελεύθερη. "Ο "Αύρτων ανεβαίνει γρήγορα στο κατάστρωμα και τρέχει ίσα στην κουπαστή.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΟΡΙΝΟ ΑΣΤΡΟ

"Εν' άστρο έξω, μία στολιά,
'ς τον Αύγουστιαίκο ουρανό,
και τ' άσημένιο βλέφαρό του
μου γνέριε τόσες μου βραδυές
'ς τον κήπο μου τον σκοτεινό
που άποσκορπάει τον θησαυρό του...

Μ' από τις χρυσοπόρφυρες
τις παρυφές του δειλινού,
πλεγμένες με φωτομετάξι,
κι' απ' όλο αυτό το άμέτρητο,
το σκόρπιο άσημι του ουρανού,
που 'ς την καρδιά μου πάει να στάξη,

"Εγώ τ' άστέρι μου αγαπώ,
μέσα απ' το τζάμι το κλειστό
το δρόμο του να μου χαράξη
και, μ' ένα άδωρο παράπονο,
μαρξέ 'ς το γραφείο το σφαλιστό,
να με κυττάει και να νυστάξη.

Το είχα κρατήσει, άλλες φορές,
κάτω απ' τον ίδιον ουρανό,
παιδάκι μές 'ς τα δυό μου χέρια:
μά τώρα, που μές έφυγε,
πρέπει να μη το λησιμονώ,
να το γυρεύω μές 'ς τ' άστέρια!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΝ ΑΔΙΦΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. 7, (Αύγουστος 1879.)

Το Τον φυλλάδιον της "Διαπλάσεως των Παιδών" αρχίζει μ' ένα άριστουργηματάκι. (Το λέγω με την άδεια του κ. Φαίδωνος που μ' έμαθε να το θαυμάζω.) Είναι ένα παιδικό ποίημα του μακαρίτη "Αλεξάνδρου Κατακουζηνού, με τον τίτλο "Η ευχή του μικρού κορασιού". Αρχίζει έτσι:

"Ω τι μεγάλη μου χαρά
Νά ξυπνήσω μία φορά
Την κόκκιλα ναύρω ζωντανή
Ιό κεφαλάκι να κυνή,
Νά κλαίη, να φωνάζη,
"Μαμά, Μαμά" να κράξη!...

Και 'ς αυτό το μοτίβο, ακολουθούν άλλα τέσσαρα εξαστιχάκια. "Η ευχή δηλαδή, ο πόθος του μικρού κοριτσιού είνε να ζωντανέψη άξαφνα ή κούκλα του, να κουνιέται, να μιλά, να τρώγη, να περπατή χωρίς κανείς να την κρατή, άπειναντίας μάλιστα, «με τα χεράκια της αυτά μίαν άλλη κούκλα να βαστά» κτλ. Τι χαριτωμένη έμπνευσις για παιδικό ποίημα! Καί, σχετικώς με την εποχή, τι καλοκαυμώνει στίχοι! Κάθε παιδική φιλολογία θα ζήλευε αυτή την "Ευχή. Κ' εγώ, να σάς πω την άλήθεια, λυπούμαι πολύ που δεν γράφονται πιά τέτοια κομμάτια για παιδιά, ούτε καν από τους νεαρούς ποιητάς της Σελίδος μας!

Από την άλλη πεζή και έμμετρον ύλη, όμοια με των προηγούμενων φυλλαδίων που είδαμε, σταματώ εις ένα διάλειμμα διά τα δημοτικά σχολεία του κ. Α. Γρ. Κ., επιγραφόμενον "Το πουλάκι". Κι' αυτός έχλασε κόσμο στον καιρό του! Δεν έγινοντο εξετάσεις Παρθεναγωγείου χωρίς να παρασταθή. Τα προσόπα του είνε τρία: "Η "Ελένη, ή Σαυθή και ή Αγγή. "Εν ή δυο πρώτες μικρούλες συνομιλούν, έρχεται ή τρίτη μ' ένα πουλάκι, το όποιον, συμβουλίου γενομένου, συμφωνούν όλες να τ' άφίσουν ελεύθερο. "Ο διάλογος είνε εις στίχους δεκαπεντασυλλαβούς, πολύ νόστιμους, πολύ έξυπνους, όπως δά κάθε τι που έγραψε

στη "Διάπλασι" ο κ. Καμπούρογλου. Κενε από την αρχή:

Σαυθή (στην "Ελένη): "Ενα και ένα:
"Ελένη (προθύμως): "Ενδεκα!
Σαυθή: Χά, χά, χά, πές το πάλι!
"Ελένη (δωρή): Γιατί γελάς;
Σαυθή: Γι' αυτό που λές...
"Αχ, ελαφρό κεφάλι!
"Ενα και ένα ένδεκα
Κάνουν ή μόνο δυο;
"Ελένη: Δεν ντρέπεται! όρίστε μας!
Γελάει... τί άστείο!
Δεν ξέρω ποιά από της δυο
"Επρεπε να γελάση:
"Εσύ που είσαι άγραμμιτη
Και λέγεις, ό,τι φθάζη:
"Η εγώ που είδα έν και έν
Στον πίνακα να βάξη:
Μία μέρα ή δασκάλα μου
Κι' ένδεκα να διαβάξη!...

Πολύ δίκιο είχε το κορίτσι! "Αφ' είδε τη δασκάλα της να γράφη στον Πίνακα 1 και 1, και συγχρόνως να λέγη "ένδεκα", μπορούσε νάχη άμφιβολία; Παρά όλοφάνερο! Τόσο, που το παραδέχεται κι' ή άλλη κι'... αλλάζει κουβέντα.
"Ακόμα θυμούνται τα ρέλια του προκολλούσε στην αίσουσα των εξετάσεων σκηνοβλά αυτή...

Ο ΑΝΑΝΙΑ

ΣΤΗΝ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

— Γι' τι όνομα του Θεού! φωνάζω με μέρα στον υπηρέτη μου με θυμό. Είνε ή τρίτη φορά που σου λέω να μάγοράσης μ' ένα βούρτσά. Τι κεφάλι! Τι ζώο!

Δεν είπες τίποτε και γδές, σ' ένα όμοιο μάλομα, δεν έβγαλε πάλι λέξι. Κι' είνε τόσο τακτικός, έλεγα μέσα μου, δεν ξεφυρα τί να υποθέσω...

— Πήγαινε να βρής ένα πανί, να μου καθαρίσης τα παπούτσια!

"Εν ή έφαινε, μετάνοιωσα που τον κακομεταχειρίστηκα. "Ο θυμός μου πέρασε έντελώς, όταν τον είδα με τί προσοχή έσκόνηζε τα παπούτσια, χωρίς να έγγισ της κάλτσες μου. "Ακούμπησα επάνω του το χέρι μου για να του δείξω πώς δεν ήμουν πια θιμωμένος. "Τι! λέγω μέσα μου, υπάρχουν λοιπόν άνθρωποι που καθάριζον τα παπούτσια των άλλων με χρήματα; Αυτή ή λέξις μ' έφώτισε. Σαφηνά θυμήθηκα, ότι από καιρό δεν είχα δώσει τίποτε στον υπηρέτη μου.

— Γιαννάκη, του λέγω, τραβώντας το πόδι μου, έχεις λεπτά;

Σ' αυτή την ερώτησι, ένα χαμόγελο χαράς φάνηκε στα χείλη του.

— Όχι, κύριε! είνε δικιά ήμερες που δεν έχω πεντάρα. Εξόδεψα όλες μου της οικονομίες για τα μικροφώνια σας.

— Και για τη βούρτσα...;

Χαμογελούσε ακόμα. Μπορούσε να πη στον κύριό του: — "Όχι, δεν είμαι ξεροκέφαλο, ούτε ζώο. Πληρώστέ μου τα 25 φράγκα που μου χρωστάτε και θα σάς αγοράσω ή βούρτσα. Προτίμησε όμως να τον κακομεταχειρισθώ, παρά να κάμω τον άφέντη του να κοκινίση από ντροπή.

— Νά. Γιαννάκη, του λέγω, πάρε, τρέξε, αγοράσής ή βούρτσα. — Μά, κύριε, θα μείνετε έτσι, μ' ένα παπούτσι άσπρο και άλλο μαύρο;... — Πήγαινε, σου λέγω, ναγοράσής ή βούρτσα! άφησε αυτή την σκόνη στο παπούτσι μου.!

"Εφυγε. Πήρα το πανί και καθάρισα σιγά-σιγά το άλλο μου παπούτσι, όπου άφισα να πέση ένα δάκρυ μετανοίας.

(Xavier de Maistre) Βεβένια

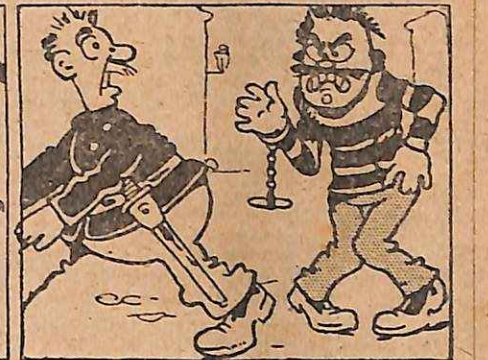
Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ Ο ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ ΚΑΙ Η ΜΑΣΚΑ

"Ο Σπαθός: τ'ά-ωπε επί τέλους τον διάδοχο Κλεφτοκότ' και τον άδηγεί τώρα στο φρέσκο. Παρνούν από ένα μαγαζί που πουλάει κινέζικα κι' έχει κρεμασμένη άπένω μία μί-

σκα φρικτή. "Ασπραηδόν έρχεται του Κλεφτοκότ' μία ιδέα: Ξεκρεμά την μάσκα και τη φορά. Τότε ο Σπαθός γυρίζει να ιδή γιατί κοινοστάθηκε ο λωποδύτης του. Κι' όταν

τον βλέπει άξαφνα έτσι μεταμορφωμένο, τέρας, τον πιάνει τέτοια τρομάρα, ώστε τον άφί-νει ελεύθερο και... όπου φύγη-φύγη!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

(ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' ΝΕΒΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Μπορεί να γελάσθηκε! είπε ο στρατηγός, προσποιούμενος περισσότερη αξιοδοξία απ' όση είχε πραγματικώς.

"Ο κ. Μπαρρίττον έδειξε τότε με το δάκτυλο μία ελασρή καταχνιά που έσηκώγετο στον γαλανό ουρανό, πίσω απ' τους λόφους, προς το μέρος του Πά.

— "Ο Πιέρρος ξέρεει καλύτερα από μ'ας! είπε σκυθρωπό, ύστερ' από μία ώρα, αυτό το σύννεφο θα σκεπάξη όλο τον ουρανό.

"Η θύελλα ξεσπά.

Ήταν, δυστυχώς, ή άλήθεια. "Από το μεσημέρι, ο καιρός άρχισε να χαλά. Κι' όταν ο στρατηγός σηκώθηκε από το τραπέζι κι' έπλησίασε ένα παράθυρο, ανατρίχιασε, γιατί τα σημάδια της θύελλας είχαν γίνη όλοφάνερα.

"Ενας μικρός πέπλος έσκέπαζε τώρα το μεγαλύτερο μέρος του ουρανού. Σά λίγη ώρα, ο πέπλος αυτός έσκέπασε τα πάντα. Και τότε μερικάς νιφάδες, ή πρώτες, άρχισαν να στριφογυρίζουν στον αέρα, προάγγελοι του φοβερωτέρου χιονιού, που είχε να ιδή ο τόπος: εκείνος από χρόνια!

Τα κίκα σημάδια έπολλαπλασιάζοντο. Τα πουλιά ζητούσαν καταφύγιο στα δένδρα. "Ενα πλήθος κουδουνίσματα μαρτυρούσαν, ότι οι βοσκοί έβιάζοντο να μπάσουν τα κοπάδια τους: οι ξυλοκόποι των ύψωμάτων, καθώς και τα παιδιά που μίζευαν ξύλα και κουκουναρές στα δάση, γύριζαν στο χωριό απ' όλους τους δρόμους. "Αλλά όσο κι' αν έτρεχαν, δεν έφθασαν πολύ γρήγορα, γιατί τους έμπόδιζε το χιόνι που έπεφτε τώρα πυκνό κι' ο άνεμος που φυσούσε με μανία. "Ακόμη και στους δρόμους της "Αργελής σηματοπίσθηκε κηολά ένα παχύ χιονόστρωμα. "Ολη ή έξοχή σκεπάσθηκε από άπέραντο λευκό σεντόνι. Θάμνοι, δενδράκια, εράννοντο το ένα κάτω από το άλλο. "Η στέγες των καλυβών εφαινόνοτο τώρα σά να έξείχαν μόλις από το έδαφος. Μόνο τα μεγάλα δένδρα δεινόνοτο ακόμη σάν φοβερά άσπρα φαντάσματα.

Το χιόνι εξακολουθούσε να πέφτει. "Ο άνεμος φυσούσε όλοένα δυνατότερα. Και γυκτώσε, χωρίς να κόπασή ή θύελλα.

"Αργά, το βράδυ, ο καλός Πιέρρος

Λεμπόν έγύρισε κατακουρασμένος, τσακισμένος, σωσμένος μόνο από τη μεγάλη του άντοχη και την πείρα.

"Αλλά γύρισε μονάχος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

ΣΤΗ ΧΙΟΝΟΘΥΕΛΛΑ

Τρεις τρελλοί.

Το πρωί της ήμέρας που έμελλε να τελειώσει τόσο άσχημα, ο Δονάλδ κι' ο Δάγκλας, συνοδευόμενοι από τον Παύλο, περπατούσαν με σταθερό βήμα προς τα βουνά.

— Τι όρατος καιρός! Τι θαυμάσιο πρωί! Δεν είδαμε όραϊότερο άφότου είμαστε 'ς ώ! έλεγε ο Δάγκλας στον άδελφό του.

— "Αλήθεια! αποκρίθηκε ο Δονάλδ. Και μπορούσε να κάμωμε την πιο μακρινή εκδρομή, γιατί ή καλή διευθύντρια του ξενοδοχείου μ'ας γέμισε της τσάντες με τόσα τρόφιμα, που λές και θα φεύγαμε για το προσκύνημα της Κομποστέλλας.

— Κ' έχω έχω φαμί και τυρί, είπτε ο Παύλος με περηφάνεια.

— "Εμπρός λοιπόν, δρόμο!

Και τα τρία παιδιά εξακολούθησαν την πορεία τους με άκτινοβολούντα πρόσωπα, σάν τον ουρανό που κανένα σύννεφο δεν τον σκέπαζε ακόμα. Περπατώντας, οι νεαροί "Αγγλοι συνομιλούσαν με τον βάσκο οδηγό. Γιατί είχαν κάμη όλοι μεγάλες προσόδους στη γαλλική γλώσσα και μπορούσαν εξαίρετα να συνενοούνται τώρα 'ς αυτή. "Ο Δονάλδ κι' ο Δάγκλας δεν έχόρταιναν νακούνε της άφελους λαϊκής ιστορίας που διηγούνταν ο Παύλος, κι' αυτός πάλι τους άκούε μ' ένδιαφέρον να του μιλούν για την "Αγγλία και τα θαυμάσιά της.

Μιλώντας έτσι, έφθασαν χωρίς να το καταλάβουν ως τα μέσα του βουνού. "Αξαφνα ο Δάγκλας σπρώχθηκε από ένα σκληρό πράγμα κι' έπεσε κάτω, άλλα σηκώθη εύθως κι' έγέλασε με την καρδιά του, άμα είδε το πράγμα αυτό που τον έρριξε: ήταν έν άτυπώτατο γουροβί, που μία χοντρή χωριάτικα το κυνηγούσε με βροσιές και κατάρες.

Γυρίζοντας ο Δονάλδ να ιδή τι έπαθε ο άδελφός του, παρατήρησε έναν άνθρωπο που κατέβαινε από το βουνό σιγά-σιγά, φορτωμένος ένα πελώριο δειμάτι ξύλα.

— Νά ο Ρούσος ο ξυλοκόπος, που γυρίζει στην "Αργελή, είπτε. Μοιάζεται μ'α ιδέα: Του λέμε να εידοποιήση στο ξενοδοχείο, ότι δεν θα γυρίσουμε παρά το βράδυ;

Θάταν κρίμα να μην έπωφελήθουμε όλοκληρη τη θαυμασία αυτή ήμέρα. Πρέπει όμως να το ξέρη ό θεός για να μην άνησυχήση.

Φώναξαν τον ξυλοκόπο κι' ο Δονάλδ τον επιφώτισε με την παραγγελία, που ο Πιέρρος Λεμπόν, καθώς είδαμε, την διαβίβασε στον στρατηγό.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ

Της νύχτας το σκοτάδι ξεθαυριέζει, σβίγουν με το ξεθώριασμα τ' άστέρια κι' ή Αύγη με τα κρινόλενα τα χέρια ρόδα σ'α μιά άκρη τ' ουρανού τινάζει...

Μ' αυτά το δρόμο όδοκοκκινίζει, γοργά-γοργά να τον περάση ή "μέρα κι' ο Φίβρος, που 'ς τον κόσμο μέρα-πέρα σκορπά το θεό φως του και φωτίζει... Chef

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Κίτι κοιτάζεις, Νίκο;...Μήπως τί παπούτσι σου είνε μικρό;

— Όχι, άλλα τί πόδια μου είνε μεγάλα. "Εστάλη από της Κόρης των Φαυκών

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Συνέχεια Εισφορών:	
421. Μανιατοπούλα, Γένηαν	δρ. 3.—
422. "Ελλη Μ. Νικολαίδου, Νεόστου	> 2.—
423. "Ανέ, "Αθήναι	> 3.—
424. Θωδ. Ι. Βελιμάκη, "Αθήναι	> 3.—
425. Πρώην συνδρομητριά, μητέρα είου, Καϊρών	> 25.—
426. "Ανέ, "Επίσκο, Σάφρη	> 2.—
427. "Ιουλία "Ανδρονίκου, "Αθήναι	> 1.—
428. Νάκης του Αλφειού, "Αργιόν	> 2.—
429. Χιονόσκ, Περνισσό, "Αργιόν	> 1.—
430. Γλυκ. Παρεθέδ, Σάφρη	> 3.—
431. Περστεράκη, "Ιονίου, Κέρκυρα	> 2.—
432. Κική Α. Ευστρατιάδου, Χαλκή	> 1.—
433. Γερασ. Α. Διαμαντίδου, Πάτρα	> 1.—
434. Πιζωμ. Φωτιά, Μισολόγγον	> 1.50
435. Λουίζα Μιζαρή, Κέρκυρα	> 2.—

Προς όλους τους άνωτέρω διαφωτιστάς της δημοτικώς μου εύχαριστίας. Είνε άξιοι και γενικής έγνωμοσύνης, διότι συντελούν εις την διατήρησιν ενός περιοδικού τόσον χρησίμου εις την ελληνικήν γέννητα, επιμένοντας ενός εθνικού έργου, ως παρά πάντων χαρακτηρίζεται ή "Διάπλασις".

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸν Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Λογοπαλινγνιον

Ἐσάλη ὑπὸ Ἀντ. Ι. Θεοφιλοπούλου

Εἰς ποῖον μέρος τῶν Ἀθηνῶν ἔχει ὁ Ἀρῆς τὸ παιδί του;

β.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνυκίου Ἑλλήνου

L - nn - ft - l - frc.

Νάναγνωσθὲ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Ἀλήθεια:— Ὁ συνοδὸν τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτά, θὰ λάβῃ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐάν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸνομά του εἰς τοὺς Ἀύτας, πρέπει νὰ ἐπιπληρῇ 25.

Δύσεις τοῦ 17ου φύλλου

α.) Θάλασσα, Μελομένη, Ἐρωτό, Καλλιόπη. — β.) Καρδία (καλὴ) ΚΑΡΙ, ΔΙΑΔΥΣαι. — γ.) Contentement passe richesse.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.”

Ἀθήναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 10ην Ἀπριλίου 1918

ΚΑΙ μία ἄλλη παρασημοφορία τιμῶσα τὴν Διάπλαιν: τοῦ κ. Γιάννη Περγιάτη (Ι. Γ. Γιαννινοῦ), τοῦ λαμπροῦ μυθολογικοῦ καὶ ἀγαπητοτάτου συνεργάτου μας. Δὲν τὴν ἀνέφερα προχθές, διότι μοῦ εἶχε διαφυγῇ τὸ ὄνομα μέσα εἰς τὰ τόσα τοῦ καταλόγου. Ἐστὶ λοιπὸν ὅλοι οἱ κυριώτεροι συνεργάται τῆς «Διάπλάσεως», εἶνε τῶρα παρασημοφορημένοι. Ὅσον διὰ τὸν διδόνοντίν μας, αὐτὸς δὲ ἐπὶ τοῦ ποδοῦ-πρωτοῦ, τότε ποῦ τὸ περιόδικόν μας ἐώρτεσε τὴν Τριτακοταετηρίδα του.

Ὅλοι, αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα, μοῦ γράφουν γιὰ τὴν τετρασέλιδον ἐκδοσὶν καὶ μοῦ ἐκφράζουν τὴ λύπην τους γιὰ τὸ ἀναγκαστικὸν αὐτὸ μίκρομα τοῦ φύλλου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκλόνητον θέλησίν τους νὰ μὴν ἀφίσουν ποτὲ τὴν ἀγαπημένην τους «Διάπλαιν», ὅσο κι' ἂν τὴν περιορίσῃ ἡ ἐλλειψὶς τοῦ χαρτιοῦ. Τοῦ, εὐχαριστῶ μετὰ τὴν καρδίαν μου γιὰ τὰ λόγια αὐτά, τὰ γεμάτα ἀγάπην. Πόσο ἤθελα νάντιγράψω ἐδῶ μερικά! Πόσο ἤθελα ἀκόμη νάπαντήσω καὶ τὰ ἄλλα γράμματα, τοῦ ἀνακοινῶν ἄλλα ζητηματικά, ἐνδιαφέροντα τὸν κύκλον μας! Ἀστυχῶς, ὁ χρόνος δὲν ἐπιτρέπει πιά ἐκεντῇ Ἀλληλογραφία. Γράφει μὲν ὅλοι νὰ σὰς διαβάσω καὶ νὰ χαίρωμαι, ἀλλὰ μὴν περιμένετε ἰδιαίτην ἀπάντησιν ἐδῶ, ὅσο ἐξακολουθεῖ ἡ μεγάλη αὐτὴ στενοχωρία, ποῦ γρήγορα θὰ φέρῃ εὐρυχωρίαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὸν ψευδῶνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγνωστικὴ, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τῶν δικαιωμάτων δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναγνωστικὴ ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδῶνυμα: Χιονοσκεπὴς Παρονασός, ἀ. (ΑΚ). Λεοντόκαρδος Κρῆς, ἀ. (ΑΜ). Καμέλια, κ. (ΑΖ). Βασιλεὺς τῶν Λαῶν, ἀ. Περιοτεράμι τοῦ Ἰονίου, κ. (ΑΔ). Ὑποβρύχιον, ἀ. (ΚΣ). Τρελλὸ Ἀφρονάκι, ἀ. (ΑΓ). Στοιχειώμενον Δίος, ἀ. (ΒΣ). Ποντιέ, κ. (Ο). Τιμημένη Γαλανόλευκη, κ. (τίς !). Ἀστρο τῆς Δευτερίδας, κ. (ΡΩ). Σαλαμινάμαχος Ναυτοπαῖς, ἀ. (ΓΗ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λέπτα 50. Διὰ τὰς περὶ πλεόν 10 λέπτα ἢ ἑξῆς.]

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: — τὸ Ἀφροισμένο Κῶμα (Ο) μὲ Ἀνταλόν, Τροισέγγον, Τρελλοσασκ., Πεισματάρ, — ὁ Ἀντικητος Ἑλλήν (Ο) μὲ Λικέρ. Ἀετὸν, Τραγοῦδι τῆς Λευτ., Νικηφ. Σίφος. — ὁ Μυστηριώδης Προσωποδοφός μὲ Πρόσοφ. Μικρασιάν, Μυστηρ. Ἀνδρῶν, Μυστηρ. Κερκυρ. — ἡ

Ἀκτίς Ἑλπίδος (Ο) μὲ Ἰδιότροπην, Ψυγὴν τ. Σαφρ., Ἀκτίνα Ἑντυχ., — ὁ Ἀνοικτόκαρδος (Ο) μὲ Ρύδον τ. Ἀνοξ., Χαμόγ. τ. Πόνου, Δοξαμ., 21, Τρελλοσασκ., Θιακοπούλ. — Τὸ Ἑλενάκι (Ο) μὲ Τελευτ. Παλαιοί. Ἑλληνοπούλου. — ὁ Ἰνδικὸς Ἀστὴρ (Ο) μὲ Ἰδιότροπην, Πεισματάρ, Τροισέγγ., Ἀεροπόρ., Ζινέτ., Βεατρίκ., Μαροκσιάν, Ἐσμεράλδ., Ἐδελβαίς, Μουρλ., Μυθιστοριογ., Κικέρ., Ἀνέλιον, Γελοιογ., Μοναχόν, Ἀνώνυμον, Κύνιον, Ἀθῶν, Συρανόν, Ἀστανιάν, Τιάρκον, Ἐ. — τὸ Γλυκὺ Παρελθόν (Ο) μὲ Νικητ. τῆς Αἰῶ., Ἰδεώδης Ἑλλ., Ἡρωϊκ., Σάμον. — ὁ Σεπτεμῆνος Λόρδος, (Ο) μὲ Τρελλ. Νεόν., Γενναῖο Ἑλληνοπ., Ἀρελὴ Χιωτοπούλ. — ἡ Μυγκὲ (Ο) μὲ Ἑλλήν. Ἰδεώδ., Ζινέτ., Φρόντον, Τρελλοσασκ., Γραισιελ., Μαροκσιάν. — ὁ Φουστανελλῆς (Ο) μὲ Μικρ. Βιδυλόν, Ἐνδοξ. Σημαίον, Νικηφ. Σίφος, Λικέρ. Ἀετὸν. — ὁ Χουσαετός (Ο) μὲ Ἀντ. Νύκτα, Σουλιάτιο, Προσηφ. Λεωμώ. — ἡ Κόρη τῶν Ρύδων (Ο) μὲ Τρελλοσασκ., Τροισέγγ. Ἐδελβαίς, Σανθὴν Πριγκιποπ. — Τὸ Φαγὸ Χαμογλάκι (Ο) μὲ Μαργα. τ. Ἀγροῦ, Ἀύραν τ. Ἀγρίον, Πτωχ., Φιλομαθῇ.

Ἡ Διάπλαιν ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἰνδικὸν Ἀστὴρα (Α', μὲ τὸ ἄλλο Β', διὰ κλήρου) Τρικυμῖαν καὶ Ἡρωϊκὴν Σάμον (στρατηγικαῖτα, βλέπω, προλαύνετε) εὐχαριστῶ! Χουσαετὸν (γράφει πολὺ καλά) «Οὐκ ἔστι Νεωτοπαίδων» (μοῦ ζητεῖτε ἀδύνατα) Βρ. Δημ. (ὠραῖον, ἀλλ' ἀκατάλληλον διὰ τὴν «Διάπλαιν») Ἐθνικὸν Ἑρωϊσμόν (ἡ μητέρα ξέρει καλύτερα) Ἰερὸν Ἀγῶνα (ποῦ μάχεται τώρα εἰς τὸ Μέτωπον) Ἀνοικτόκαρδον, Μπουμπουλινῶν, Ἀνατέλλουσιν Σελήνην, Νικητὴν τῆς Αἰῶν, Γενναῖαν Μελισσογνώτισσαν κτλ. κτλ.

Π. Ν. Νύστην, Α. Αὐρ. (συμπλήρωμα ἐλπίδος, εὐχαριστῶ)

Παιρικὴν Φλογέραν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα)

Ψωφιδία, Κ. Γ. Σταυρόπ. Γλυκὺ Παρελθόν, Μεγάλην Ἑλλάδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)

Περιοτεράμι τοῦ Ἰονίου, Χουσαετὴν Ἑλπίδα, Τρελλὴν Ἀστρογλάκιν (ἔστειλα)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9ην Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 13του Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Μαοτίου-Μαίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Ἰουνίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ.]

188. Δεξιόγραφος

Σύμφωνο κι' ἀκρωτήριο

Ἡ πένη μου κολλάει

— Ἀχ, βόηθ με, Χριστοῦλή μου,

Χυρὴ καὶ θὰ μὲ φά!

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αἰῶν

189. Δικτυωτὸν

= Ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς

= Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας

= Πτηνὸν τῆς αἰῆς

= Ἀγρίον ζῶον

Καὶ καθεῖτω; τὰ ῥα.

Ἐσάλη ὑπὸ Ν. Βερνάρδου

190. Φύρδην-Μίγδην

θάγαγα κίπρος τατικὸν

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Εὐέλπιδος Νέου

191. Γεῖφος

τὸν γῆ

X τὸν ρ τὸν γῆ

τὸν τὸν γῆ

τὸν τὸν γῆ

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μέχρι 10 τὸ πολὺ λέξεων μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάγιος δρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λέπ. ἢ λέξ. μὲ παχὴ δὲ στοιχεῖα λέπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λέπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[IH'—146]

Ἰδεώδης Ἑλλάς, χωρὶς νὰ σὰ; γνωρίζω, σὰ; συνεπάθησα. Δέχθετε ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν; — Τιάρκε εὐχαριστῶ διὰ κρίσιν σκ. Ἑλυσήθην ποῦ ἀπεκόπησαν. Μυγκὲ

[IH'—147]

Ζητήσατε ἀντιπροσωπεῖαν νέας; ἑταιρίας; Κληρωαί; ὑποσχόμενης; πολλά. Ἀπευθυντὸν Σπ. Σταμπολῆν, γυμνασιόπ., Τρίπολιν.

[IH'—148]

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ — ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ... εὐχαριστεῖ θερμῶς ΜΟΥΡΙΖ, ΤΣΙΡΜΙΝΤΖΕΛΕΝ, ΣΙΡΚΟΦΑΝ, ΤΡΕΝΤΕΛΙΝΑΝ δι' ἀδελφικὴν τῶν ἀγάπην, ὑποβολικὰ συγκατοχήν καὶ γενναῖαν ὑποστήριξιν. — ΩΡΑΙΟΠΑΘΗΣ Γραμματεὺς Πειρακτηρίου (Καθυστέρησας)

[IH'—149]

Ἰδεώδης Ἑλλάς, εὐχαριστῶν διὰ τὰ καλά σὰ; λόγια, τῶνα χεῖρα εὐχαριστοῦς φίλτα. ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

[IH'—150]

Πτηνὸν τῆς Ἑρήμου, τὴν ἀπάντησιν θεωροῦμεν ἀπαράτητον, ἐπιτιμηθέντες τόσον παραλόγως. — Ἰπποτισμοὺς καὶ εὐλόγια εἶνε τὰ ἰδιωτικά μας. — ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ, ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ.

[IH'—151]

Ἰδεώδης Ἑλλάς, ὁλόθερα σὰ; εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἱκανοποίησιν.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

[IH'—152]

Προτείνω ἀντάλλαγμα Μ. Μυστ. μὲ δόν; τοῦ; Δισδόλου. Ἀγρινιώτικο Διαβόλακι

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 28 Μαρτ. ἕως 10 Ἀπριλίου.

ΔΗΛΩΣΕΩΣ ΔΙΑΜΟΝΗΣ: Π. Κ. Γούσης, ΑΘΗΝΩΝ: Ν. καὶ Α. Καβαράνης, Ι. Σουλτάνης, Σ. Νικολαΐδης, Σ. Βουμπάνης, Α. Σαράβας, Σ. Μενεαδῆς, Α. Νόβας, Α. Καπαλῆς, Τρίκοφο, Μ. Σκαρταλῆ, Μέλισσα, Α. Δράκος, Φαληρικὴ Αἰῶν, Ν. Κουρτάλης, Κ. Βεζιάρης, Π. Βαρθολομαῖος, Γ. Χ. Ζωγράφος, Κῶμα τοῦ Αἰγίου.

ΔΙΠΤΟΥ: Μ. Τσεκούρας, Ι. Πολιτοπούλου.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Γ. Γαργαλιάνου, Α. Μπαλτέσης.

ΒΟΛΟΥ: Α. Τζαμτζής, Γ. Καραμάνης, Α. Λεοντίδου, Κ. Παπαναστασίου, Α. Τσουλάκης, Ε. Βλουζάνης, Β. Σκοτεινιώτης, Ε. Βάτσος, Α. Παλτινός, Α. Πατινιός, Α. Ἀρχοντάς, ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ: Γ. Τσουλιῆς, Κ. Σταυρού.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Η. Βενιόπουλος, Α. Βενιόπουλος, Β. Γαλιόπουλος, Μ. Βουγιούκα.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Μαυρογιάννης, Γ. Κολιόπουλος, Γ. Π. Ἀθανασόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ν. Παλάσκας, Ζ. Καρανίκας, Α. Παπαδόπουλος, Π. Κουκοτάρας, Π. Δημητριάδης, Σ. Θωμάς, Μ. Ζέκος, Α. Γεωργιανίδης, Α. Γεωργιανίδης, Μ. Γεωργιανίδης, Κ. Γεωργιανίδης, Ε. Καφτερός, Ο. Τσιλιῆς, Μ. Λιάλης.

ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Εὐαγγέλιον Ν. Μανιά.

ΠΑΤΡΩΝ: Α. Μωραΐτης, Α. Μπουρτσάλης, Α. Μοσχόπουλος, Γ. Ἀθανασίου, Ντ. καὶ Ντ. Ἀντωνοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Λαγογιάννης, Α. Χαροῖδης, Γ. Γεωργιάδης, Η. Κουσταλῆς Ν. Μάσης, Γ. Γιαννακοῦλας, Α. Π. Δημητρίου, Κ. Πισσία, Π. Λορέντος, Ι. Ἀντύπας, Φ. Αποστόλης, Π. Κολυβάς, Σ. Βαλαμῆδης, Κ. Γ. Μανιόπουλος, Ν. Σβολόπουλος, Κ. Παπαδόπουλος, Κ. καὶ Ν. Ἀλεξάνδρου, Σ. Σαυράς, Α. Γ. Αετῆς, Π. Γ. Βασιλείου.

ΣΥΡΟΥ: Π. Μαυροπούλου, Α. Σουρῆ, Μ. Μπουμπάνης, Ε. Δαμάκη, Α. Ἀναγνωστοπούλου, Μ. Παπαῖ, Α. Νικηφορίδης, Ε. Ἀλαφούδης, Ι. Ταρναντίνος, Ε. Στρομπούλου, Ε. Κουτσουμπέλης, Ν. Πισσία, Μ. Στεργιοπούλου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ε. Μιχαλοπούλου, Χ. Νικολαοπούλου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σιωπηλὴ Νύξ, Μ. Λεβίς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Εἰς τὸ προσεχές, ἐλθεῖν χάρις σήμερον.